

GAUDIUM
AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2006

Číslo 1

Z koncertu Gaudia v kostele Šimona a Judy dne 16. 6. 2003

Už je to tady!

Vladislav Souček, sbormistr

A to jako co? No nápad, že i Gaudium by mělo mít nějaký svůj občasníček, časopisíček, buletiníček nebo jak bychom to nazvali. To je nápad, který je jistě velice záslužný. Teď jen docílit, aby bylo stále co vydávat, aby bylo dost ochotných spoluredaktorů, přispěvovatelů a především vůbec čtenářů, kteří budou na další vydání vždy nedočkavě stát frontu.

Vždyť kluci z Pueri úspěšně vydávají svůj VOX už několik sezon! Taký Radost se během let dokonce čtyřikrát pokusila o nějaký občasník, ale bohužel vždycky zůstalo jen u několika čísel (pro neexistenci dopisovatelů). Budeme v Gaudiu pilnější?

Byl jsem realizátorem tohoto vydání pověřen obtížným úkolem vypočítat něco hned do prvního čísla. A že mi to trvalo! A jakou to vládu stálo hromadu mejlů a telefonátů, aby mě dokopal k nějaké (při mých „spisovatelských“ schopnostech těžko říci literární) činnosti! Nebyť Priessnitzových lázní, kde – jak známo – se léčí taky prací (pro mne je jakákoliv literární činnost dřinou!), nevím, kdy by se redakce dočkala.

Takže na otázku, zda a v čem bych viděl prospěšnost GaudiTimesů, rozhodně odpovídám: Ano, a to z několika důvodů. Neznám sice přesně záměry budoucího šéfredaktora, ale napadá mě namátkou hned několik možných témat, kterými by se list mohl zabývat, samozřejmě vedle četných příspěvků všech členů Gaudia:

- Bylo by dobré zamyslet se po každém vystoupení nebo koncertu nad tím, co se nám zvláště povedlo, a co tedy zasluhuje vyzdvižení a pochvalu, případně naopak co vyžaduje hlubší rozbor nedostatků. Na zkoušku se to dost dobře nedá praktikovat jednak z důvodů časových (jedna zkouška týdně vyžaduje šetřit časem), jednak vzhledem k mnohdy děravé docházce, díky níž by o povídání přišli mnohdy právě ti členové, kteří by to nejvíc potřebovali. To myslím v dobrém!!!

- Mnozí členové by snad uvítali občas kousek sborové teorie, napadá mne třeba uvést pár slov o hlasové technice, o hlasové hygieně, nebo malý návod, jak cvičit zpěv podle not (kdysi několik metodických listů ke zpěvu z listu dostaly i členky Radosti pod názvem Nebojte se zpívat z not).

- Někdy by se mohl objevit i stručný rozbor některé význačné studované skladby, charakteristika období, překlad cizojazyčného textu apod.

- Svoje místo by mohla mít třeba rubrika členských dotazů k různé sborové problematice.

- Jindy zase můžeme sbor seznámit s historií jiných význačných sborů.
- Něco o skladatelích nebo textařích by také nemuselo být na škodu.
- Vítány budou i náměty na články, např. jsem byl požádán o jakýsi rodinnější (tedy méně oficiální) životopis sboru. To bychom se Zdenou (a nejenom s ní!) jistě rádi dali dohromady, a pokud naše paměť nestačí, obrátili bychom se na vás. Mimochodem – určitě jsou v Gaudiu ještě někteří z původních zakládajících členů z roku 1988! My to asi nikde nemáme bohužel zachyceno, to by byl velmi zajímavý výčet! Vždyť se blíží dvacáté narozeniny Gaudia!

A co takhle zařadit někdy pro zábavu třeba kviz? Při této příležitosti hned jedna kontrolní otázka: kdo z vás ví přesně, co znamená zkratka SSRBD? (Odpovědi můžete poslat mejlem!)

Myslím, že na první číslo jsem toho napsal až dost. Takže závěrem: moc držím palce nejenom Vládovi Šilhánovi, ale vlastně nám všem, aby opravdu u prvního čísla nezůstalo!!!

Váš masírovaný, sněhem se brodící sbormistr.

V lázních Priessnitzových dne 5. března L.P. 2006

Novému časopisu do vínku

Vláda Šilhán

Milí Gaudiáci

tj. členové a členky slovního, světoznámého sboru Gaudium Praha!

Představuji vám první číslo sborového časopisu, jehož název jsem si dovolil vypůjčit z názvu jedné z prvních skladeb, které sbor téměř před 18 lety nacvičil. Tehdy jsme tuto skladbu chtěli povznést na sborovou hymnu – ale jaksi se na to časem tak trochu zapomnělo.

Inspirován již déle fungujícím časopisem chlapeckého sboru Pueri gaudentes, našeho mladšího (přesto, jak je vidět, iniciativnějšího) sborového bratříčka, nadán troškou profesních zkušeností v tiskovém řemesle, nemohl jsem se již dívat na to, že takto vyspělý, intelektuálně napěchovaný kolektiv není schopen nastavit zrcadlo svému image touto obvyklou formou. A tak jsem s novoročními předsevzetími bouchnul do stolu a řekl DOST. Tady se něco musí stát. Jednoho dne jsem tedy sedl k počítači a zkusil učinit jakýsi pokus. Pamětníci si jistě vzpomenou, že jsem ten čtyřstránkový návrh, splácáný z toho, co jsem našel na webu, přinesl ukázat a dotázat se velectěného auditoria na zájem o tuto sborovou relikvii.

Nemýlil jsem se. Zájem o časopis veliký – ale k pomoci s jeho přípravou – jen nesmělé náznaky. Asi skromnost a stud. Ale na to jsem už zvyklý. Není to první časopis amatérského typu (tím mám na mysli skutečnost, že tvůrcům nekynou žádné prebendy), který jsem začal dělat.

A tak již uteklo hodně vody od nápadu až k tomuto prvnímu počínku (od slova počín – chci tím naznačit skromnost dílka). Ale přece jenom se ledy trochu hnuly – hlavně díky našim zahraničním dopisovatelům Bohdanovi a Honzovi, kteří nelenili a poslali první příspěvky.

Vůbec první byl Bohdan, tomu jsem ani o článek říkat nemusel. A právě jeho článek udal vlastně charakter tohoto časopisu, charakter, v jakém bych si i já představoval jeho podobu. Takový trochu lehkovážný, aby se čtenář příliš nenudil. Čtenář jistě postřehl, že jsem i tento svůj vstupní příspěvek podřídil tomuto duchu. Nechci tím říci, že bychom nestáli o příspěvky vážnější, ba co dím, třeba i zcela závažné. I tomu by měl časopis sloužit. Třeba i řešit sem tam se vyskytnuvší problémy. Ale ty by neměly převažovat.

Pokud se týká periodicity, bude jistě záležet na dostatku příspěvků. Nemám dobré zkušenosti s přesně stanovenými uzávěrkami. V amatérském prostředí nejsou většinou splnitelné. Líbilo by se mi však, kdyby časopis spatřil světlo světa alespoň čtyřikrát do roka. Mohu to slíbit za vás za všechny? Vždyť je to, a doufám, že i bude, časopis váš a na vás bude záležet, jaký bude. A také – jak dlouho budeme na další číslo a zajímavé články v něm čekat.

Přeji nám všem a časopisu zejména hodně štěstí a dobrých příspěvků.

Jak jsem se stal prezidentem

Karel Štětina

Kdy to vlastně začalo? Snad v roce 1966, když přišel Vláda Souček do Říše loutek, amatérského to loutkového divadla, jehož jsem od roku 1943 členem? Nebo spíš v roce 1981, když se moje mladší dcera Barbora rozhodla přijmout pozvání své spolužačky do dětského pěveckého sboru? Bylo pro mne milým překvapením, když jsem se po několika týdnech dozvěděl, že sbor vedou moji staří kamarádi Součkovi. Samozřejmě jsem chodil s celou rodinou na koncerty, ubytovávali jsme dítky i dospělé ze spřátelených sborů, jimž moje žena říkala láskyplně Ašanti, protože první dívka, která u nás bydlela, byla z Aše.

Nejspíš byl však začátek na schodech Národního muzea, někdy v roce 1983. Radost tehdy hostila kterýsi německý sbor, myslím, že z Duisburgu. Vláda jej přivítala a představil. Přišlo mi však nedůstojné sbormistra, když pak musel představovat i svůj vlastní sbor a sebe. Tak jsem se mu - kde se, probůh, ve mně vzala ta smělost, ba drzost - nabídl, že bych zkusil koncerty Radosti uvádět. Vydrželi jsme to - já i sbormistři - do roku 1998, tedy 15 let. Uváděl jsem většinu koncertů a také skoro všechny koncerty Letenské voničky. Kromě uvádění (dnes by se řeklo moderování, tehdy však tento výraz nebyl u nás běžný) jsem také účinkoval s Běčkem (dnes Písnička) v hříšce Kočičí abeceda jako básník, jako pastýř v Beráncích a beránkách a také v Krysaři z Hameln.

Tak se stalo, že když se rodil sbor Gaudium, znali se navzájem rodiče z jednotlivých sborů Radosti i bývalé členky Radosti, ale já byl asi jediný, kterého znali všichni členové nového sboru. Když se při jeho třetí zkoušce volil předseda sboru, padla volba na mne. Nový sbor navázal na přátelské styky dětských sborů. Prvním smíšeným sborem, s kterým jsme měli společný koncert, byl sušický Svatobor. Po jednom společném koncertě, vzpomínám si, že byl v Hlaholu, jsme si povídali a také si navzájem představovali funkcionáře. Svatoborští se zmínili i o svém zájezdu do Polska a o jedné z jeho zajímavostí: Poláci totiž titulují svého předsedu sboru prezidentem. Sušickým se to zalíbilo. A nejen jim, kterýsi vtipálek z Gaudia se v tu chvíli obrátil na mne a oslovil mě: prezidente. Ujalo se to. A tak jsem se stal prezidentem.

NÁZORY - POLEMIKY - DISKuze

List protinožcův

Bohdan Maslowski

Kdo je to protinožec? Tak například někdo, kdo pobývá v Sydney a píše dopis do Prahy. Ale bystrý čtenář pochopí, že slovo „protinožec“ se zde užívá v trochu jiném významu. Je to třeba někdo, kdo přišel do Gaudia před pouhým rokem a půl bez předchozích větších zkušeností se sborovým zpěvem. Mohli bychom taky říkat „Martan“, ale Mars je přece jenom trochu daleko. Takový protinožec zažívá mnohé nevýhody, ale má taky jednu výhodu, a tou je, lapidárně řečeno, patent na blbost. Kdo by se na něj zlobil, když něco plácne? Vždyť je to ještě trdlo. Takto jsem aspoň pochopil svou historickou příležitost: Mohu si tu prostě svobodně plácát! V tom mě nemohou nahradit žádní zkušení členové sboru. Navíc jsem teď v bezpečné vzdálenosti a do mého návratu nějaké ty facky ztratí razanci.

Nyní bude následovat několik vzájemně nesouvisejících úvah. V žádném případě se nejedná o popis historických událostí, to bych přenechal povolanejším.

1. Tažení na Křivoklát

Na Křivoklát je cesta klikatá, a tak když jsme dorazili před vnitřní nádvoří, zbývalo do začátku vystoupení několik minut. Bylo ovšem nutno ztéci zamčenou bránu. Zdena řekla něco takového, že jde vyhledat klíče, kastelána nebo oboje, a já, přiznávám se, jsem v tom okamžiku zmalomyslněl. Proč právě ONA, říkal jsem si, tady zřejmě zařizuje to první poslední. To jsou všude sbormistři zároveň manažery? Neměl by se takovými věcmi zabývat někdo jiný? Podle mých představ by v těchto chvílích spíše měli s Vládou sedět v meditativní poloze a vysílat k nám mentální vlny, abychom to Kyrie zakulatili. No ale klíče se bleskově našly, honem jsme vystoupali nahoru a rázem se začalo.

Už v autobuse se spekulovalo, že bychom přidali ještě Locus Iste, na které nikdo neměl noty. Zdena ovšem trochu váhala, jak to dopad

Z Adventního koncertu 2005

ne. Přes ke všemu odhodlané pohledy členů sboru z toho nakonec sešlo, a to asi tři sekundy před startem, když už se někteří nadechovali! Kde jinde lze zažít takové dobrodružství?

Nebylo přesně domluveno s farářem, kdy se bude co zpívat, a tak byl určen krizový styčný důstojník Jirka Míček, aby faráře sledoval a dával signály. Bylo úžasné ho pozorovat, jak bleskurychle řeší překerný

situaci, jestli máme dát další kousek už po homilii, nebo až po krédu.

A jak to všechno dopadlo? Bezvadně, přišlo mi to málem jako náš nejlepší podzimní výkon.

A tak se kaji. Každý, kdo věří na nějakou formu Prozřetelnosti, přece musel vědět, že tohle prostě nemůže dopadnout špatně. Už jsem odprosil, za malověrnost.

Na Křivoklátě proběhla taky velmi významná pastýřská epizoda, kterou se Gaudium přihlásilo i k složitějším jevištním formám. Hodnocení tohoto historického počínu bych ale přenechal expertům. Jen si dovoluji poznamenat, že druhé provedení tohoto díla v Korunní bylo ve srovnání s Křivoklátem poznamenáno tím, že se o přestávce umělcům nepodávala medovina.

2. Mise Gaudia v Ústí nad Labem

Jak se proslýchá, i mezi zkušenými členy Gaudia existují na tuto akci různé názory. Byl to vpravdě existenciální zážitek, něco mezi koncertem a misí, je tu mnoho společného s tažením svatého Vojtěcha na sever mezi pohanské Prusy! Já osobně patřím k velkým zastáncům tohoto podniku.

Je zajímavé, že nikdo neví, kolik lidí nás vlastně poslouchalo, bylo to číslo mezi pěti a pěti sty. Obecenstvo jsme vnímali jako velkou černou díru, z níž se linuly různé zvuky. Řekl bych ale, že to byly zvuky převážně přívětivé, takový drobný přátelský pískot. Zpočátku se dokonce bruslaři vzadu na kluzišti sjeli k mantinelu a poslouchali. Bylo pravda trochu zima, ale to je v kostele taky.

Kdo ví, kolik srdcí jsme získali pro klasickou hudbu a a kolik duší pro pravou cestu? Můj syn v pubertě poslouchal jen heavy metal, pak pře-

šel na art rock, přes Pink Floyd (které já poslouchám též) a jejich nahrávku s londýnskými symfoniky začal poslouchat vážnou hudbu a brzy už asi vezme na milost i sborový zpěv!

Dovoluji si tvrdit, že toto vystoupení bylo velkým vítězstvím Gaudia! To že na nás ze tmy nepřilétla žádná plechovka od piva, je mnohem cennější, než když nám někde zatleská pár babiček (notabene našich příbuzných).

3. Gaudium a pořadová příprava

Od dob školních akademií před čtyřiceti lety jsem měl zafixováno, že hlavní částí přípravy je nácvik nástupu (a odchodu). Takže jsem i v Gaudiu vždy před vystoupením napjatě očekával, kdy se konečně dostaví to šikanování. Jenže ono se nikdy zatím nedostavilo, když tak jen v podobě několika pokynů zašeptaných Zdenou a občas vzápětí zpochybněných členy sboru. Je pravda, že jsme se vždy dokázali srovnat do nějakého tvaru poměrně rychle. Je zde jenom malý háček v tom, že jakmile se tvar na jevišti jednou zastaví, je pak trochu hloupé přebíhat někam jinam. A tak se namnoze takový pěvec postaví na své místo a pak teprve s překvapením zjistí, koho že to má za sousedy.

U sebe jsem však pozoroval pozitivní vývoj, zatímco při (před)ložském adventním koncertu jsem stál v podstatě obklopen dvěma nejmenovanými mohutnými tenory, letos jsem měl vedle sebe Vládu Šilhána. Zatímco vloni mě při odchodu seřvala nějaká dáma (oprávněně, motal jsem se tam, kde jsem neměl, to se protinožcům stává, že se jim nohy zamotají), letos jsem rychle koukal, kde nechal tesar díru, a bylo to v pořádku.

Člověka napadne, zda bychom se na nezvyklé situace neměli připravovat třeba občasným nabouráním našeho naprosto rigidního zasedacího pořádku na zkouškách a občas se na povel na chvíli vystřídat, ať kolem sebe neslyšíme ty stále stejně černé koně...kteří tam pak při vystoupení nejsou. Tím myslím prostřídat v rámci jednotlivých hlasů, ačkoli prostřídat se i mezi hlasy by bylo velmi pěkné a zejména pánové z basu by to jistě uvítali!

4. Vládova piana

Jako správný protinožec jsem to Vládovi moc nevěřil, když z nás na zkouškách mámil ta správná piana. Říkal jsem si ano, to zní perfektně tady, když jsme v sevřeném tvaru a zpíváme proti zdi, ale jak to pak bude ve velkém otevřeném prostoru? Nejspíš naše forte budou piana a piana nebudou slyšet. Letos v Korunní jsem pak opravdu měl pocit, že zpíváme do prázdna a naše hlasy zanikají. A tak jsem udatně řval, zvláště když jsem si všimnul, že někteří jiní členové Gaudia taky pěkně řvou.

V jednu chvíli toho měl Vláda asi dost a gestem nás umravnil, bylo to zrovna krátké basové sólo při Kyrie, a my jsme se opravdu nápadně ztišili. Byl jsem pak moc zvědav, jak to místo dopadne na nahrávce.

Xakru, Vláda měl pravdu, opravdu tam řveme a to „tiché“ místo vyšlo docela dobře.

Co by se s tím dalo dělat, nevím, musím počkat, až přestanu být protinožcem...

5. Sportovní vložky

Existuje několik oblíbených gaudiáckých sportů a jeden z nich (žel, v poslední době málo provozovaný) je tento: Vláda začne najednou hrát předehru k čemusi a členové sboru mají skladbu rozpoznat a včas a správně nastoupit. Doplnkovou disciplínou je soutěž v rychlosti listování v notách. Už jsem si to taky oblíbil, ačkoli protinožci mají oproti ostatním asi deset sekund handicap, protože musí nejdříve u sousedů zjistit, co se hraje (sousedí nemají čas, právě zuřivě listují), a nakonec stejně většinou zjistí, že ty noty nemají.

Vůbec tady nechci naznačovat, že by se to nemělo dělat, spíše skoro naopak. Hodně pěkných věcí jsem od Gaudia zatím slyšel jen na CD. Některé krásné kousky (třeba Deep River nebo Mikulecká dědina, abych jmenoval) jsem za rok a půl slyšel tak dvakrát nebo třikrát, vždy když měl někdo narozeniny, natož abych si je zazpíval. Na webu právě ty starší věci často nejsou a pokud ano, zrovna takové věci se pouze odtamtud těžko dají naučit (byl by to docela zajímavý experiment, kdyby se třeba nějakého Ježka Gaudium naučilo výhradně z MIDI fajlů).

Neexistuje něco jako zlatý gaudiácký fond, kam by se zařadil výběr několika (deseti, patnácti?) věcí (zřejmě spíše kratších), ke kterým se Gaudium často a rádo vrací? Na každé zkoušce by se tomu věnovala čtvrt hodina, třeba by se nějaká skladba jednou projela, Vláda se Zdenou by nás dvakrát seřvali...a protinožci by se to postupně měli šanci naučit (navíc i zkušenější borci trochu zapomínají). A řeklo by se předem, co bude příští týden, aby si ta trdla mohla obstarat noty. Tedy, teď na to asi není vhodná doba, ale až dokončíme jistý velký projekt ...

Mimořádně, kolik je v Gaudiu protinožců? Po mně ještě přišli dva v basu a dva v tenoru (ať prominou). O dámách je v této souvislosti neslušné hovořit.

Doufám, že tato forma pozdravu ze Sydney nikoho nerozesmutnila. A snad je z toho poznat, že se tady v tom únorovém letním vedru už moc těším na pražskou břečku, Gaudium, Zdenou, Vládu a Magnificat (bez pořadí důležitosti).

ZÁPISNÍK Z „VÝLETŮ“ NAŠICH ČLENŮ

Co Japonec to muzikant! Muzikant?

Jan Sýkora

Procházíte-li kolem čtvrté hodiny odpolední kteroukoli okrajovou čtvrtí průměrného japonského města, pravděpodobně zaslechnete směsici podivných zvuků. Chvillemi se vám zdá, že rozeznáváte útržky povědomé melodie, ta je však v zápětí překryta hlučným, který si v ničím nezadá s provozem železáren. Pokud vám zvědavost nedá a vykoučíte směrem, odkud se ona hudební produkce line, nejspíše skončíte u některé z nevzhledných šedých školních budov. Počkáte-li ještě tak půl hodiny, vzduch rozřízne strojový zvuk známé melodie. Páá pa-pá, páá pa-pá, pá-pá-pá-pá-pá. No ano, Dvořákovy Largo z Novosvětské, ale co dělá tady? Než se stačíte rozkoukat, s hudbou je konec a jen na poslední chvíli uskočíte hordě rozjívených dětí ve věku kolem

13 let. Co že se stalo tak mimořádného? Nic moc, to jen skončil další den v běžné japonské škole.

Japonská škola v žádném případě není jen pouhou vzdělávací institucí, která má připravit malé Japonce k dalšímu studiu či do praktického života. Je to složitý socializační mechanismus, jehož pomocí je každý jednotlivec přetvořen na příslušné kolečko zatím stále ještě fungujícího soukolí japonské společnosti. Bohužel tento mechanický přístup je uplatňován i v předmětech, které jsou ze své podstaty tvůrčí, například při hudební výchově.

Při vstupu do učebny hudební výchovy musí srdce každého českého učitele zaplesat. Vyučují-li se základy hry na kytaru, pak každý žák dostane svůj vlastní nástroj. Zobcová flétna? Totéž. Nemluvě o nástrojovém vybavení školních orchestrů a sborů, o kterém si může nechat zdát kdejaké české hudební těleso. S výsledkem je to však už horší.

Když se mi děti poprvé vrátily ze školy domů s tím, že příští týden budou čtvrtletní testy ze všech předmětů, trochu mi zatrnulo. Po necelých dvou měsících pobytu to s jejich japonštinou nebude nic moc slavného. Jediný předmět, do kterého jsem vkládal naději byla hudební výchova. Vycepováni z Radosti i od Pueri, odchováni panem Tonem a paní Bílkovou se rozhodně nemohou ztratit. Ale ouha, jaké

bylo moje překvapení, když hudební výchova dopadla skoro nejhůře. Zkouška z hry na zobcovou flétnu totiž nespočívá v tom, že něco zapískáte, ale pod danou melodii musíte u každé noty zakreslit, které dírky na nástroji zakrýváte a které necháváte otevřené. Schválně si to zkuste. Výsledkem je, že sice umíte perfektně malovat hmatník kytary či dírky zobcové flétny, ale s praktickou hrou je to už trochu horší.

A když už konečně na nějaký ten nástroj dojde, jediné, co se Japoncům nemůže upřít, je snaha a zarputilost. Na provozování hudby však potřebujete ještě něco více – cit pro muziku, a tím Japonci příliš neoplyvají. U dětí člověk ledacos přejde s chápavým pokyváním hlavou. Čeho jsou však schopni dospělí jedinci, nad tím zůstává rozum stát. Krátce po svém příjezdu jsem byl pozván na výroční koncert Společnosti pro renesanční hudbu. Jde o amatérské sdružení, které však vedou profesionální hudebníci, kteří studovali na evropských hudebních školách a sami aktivně vystupují. Chápu, že od amatérů nemůže člověk čekat zázraky, očekává však alespoň minimální míru sebekritiky. Zpívá-li ale baryton s kamennou tváří a v dokonale ušitém fraku patnácti minutovou sólovou árii o více jak čtvrt tónu níže a nikomu to zjevně nevádí, našinec mírně znejistí. Pánbůh zaplat za Zdenu s Vládou, člověk se v duchu musí omluvit za všechny nevyřčené kletby, kterými je občas v duchu častuje na nepovedených zkouškách. No a když už jsme u toho placení. Máte představu, kolik taková „sranda“ stojí? Tricetiminutová lekce vás přijde na pět tisíc jenů. Částka sama o sobě nic moc neřekne, ale když si vezmete, že cena litru benzínu nejvyšší kvality se pohybuje kolem sto dvaceti jenů, tak si to zkuste přepočítat na české poměry. A to si ještě Japonci stěžují, jak mají drahý benzín.

No, a abyste se nedomnívali, že jsem si to všechno vymyslel, tak se můžete podívat, jak takové provozování renesanční hudby „pojaponsku“ vypadá. Stačí si kliknout na následující stránku -- <http://www.emclute.com/eng/index.html>

Z japonské Ósaky srdečně zdraví Honza

Výzva pro bývalé členy sboru RADOST-PRAHA

Svoje 45. narozeniny oslaví RADOST-PRAHA slavnostním koncertem v Dvořákově síni Domu umělců v sobotu 7. října 2006 v 15.00hod. Bylo by pěkné, kdyby na koncertě vystoupil i sbor bývalých členů (jako při minulých kulatých výročích). Bývalí členové, ozvěte se prosím :

e-mailem -- RadostPraha@volny.cz ,
poštou -- Radost Praha, ZUŠ, Šimáčkova 16, 170 00 Praha 7,
telefonem nebo faxem -- 220877504.

Máte-li kontakt na někoho dalšího, kdo ve sboru v minulosti zpíval, sdělte mu to také.

KALENDÁŘ PŘIPRAVOVANÝCH AKCÍ

Sobota 8. dubna 2006

Koncertní zájezd Gaudia do Jirkova
KONCERT v Kulturním domě Z. Glúckseliga v 19,30 hodin

Neděle 9. dubna v 9.00 hodin

KAŠPAROVY PAŠIJE
Sbor Církve Československé-husitské, Praha 7, Farského 3

Středa 3. května 2006 v 19.00 hodin

KONCERT Z TVORBY JAROSLAVA JEŽKA
(GAUDIUM + RADOST)
Sál MARTINŮ, Praha 1, Malostranské nám.

Sobota 13. května 2006 v 15.00 hodin

J. S. Bach - MAGNIFICAT
(GAUDIUM + Liberecký pěvecký sbor JEŠTĚD)
Břevnovský klášter, Bazilika sv. Markéty, Praha

Sobota 20. 5. - 21. 5. 2006

Koncertní zájezd Gaudia do Liberce
J. S. Bach - MAGNIFICAT
(GAUDIUM + Liberecký pěvecký sbor JEŠTĚD)
Bazilika Navštívení Panny Marie, Hejnice u Liberce

Středa 31. května 2006 v 19.30 hodin

Louis Vierne - MESSE SOLENNELLE
Kostel sv. Antonína, Praha 7, Strossmayerovo nám.

Úterý 13. června v 18.00 hodin

Louis Vierne - MESSE SOLENNELLE
Kostel sv. Antonína, Praha 7, Strossmayerovo nám. (při mši)

Zájezd Gaudia do Francie v červenci 2005

ČLENOVÉ SMÍŠENÉHO SBORU**GAUDIUM PRAHA**

Sezona 2005/2006

Sbormistři : Vladislav Souček, Zdena Součková

SOPRÁN	1. ALT	TENOR	BAS
Benedová Ivana	Blažíková Jana	Emlerová Hana	Běloušek Miloš
Blechová Anna	Cyrusová Václava	Emlerová Pavla	Cyrus Pavel
Čeřovská Marie	Duchoňová Dana	Hřebíková Zd.	Donát Jiří
Horáková Mil.	Hasalová Helena	Průšková Zdeňka	Duchoň Vlad.
Kvasničková Jar.	Podpěrová Rad.	Barták Michal	Kříž Petr
Lukášová Ivana	Poláčková Milena	Freisleben Rich.	Maslowski B.
Malá Helena	Štěpánková Adéla	Havlíček Rost.	Míček Jiří
Moravcová Eva	Tittelbachová Jar.	Kněnický Pavel	Salzmann Rich.
Morávková Alena	Sládková Martina	Mička Frant.	Šilhán Vladimír
Navarová Šárka		Sírotek Jan	Škoch Karel
Nesvorná Zita	2. ALT	Sýkora Jan	Štětina Karel
Píšová Regina	Dolejší Marie	Špale Milan	Vagner Otakar
Šírová Pavla	Drábková Drah.	Urban Pavel	Vopěnka Pavel
Tůmová Kateřina	Hrubá Iveta		
Urbanová Petra	Jankovská Eva		
Vagnerová Rad.	Keslová Petra		
Veselá Zuzana	Suchardová Hana		
Vítů Milica	Šmehilová Lucie		
Vlková Jana	Štolová Jana		
Vopěnková Mart.	Žižková Jana		

Redakční rada dosud nebyla ustavena.

Toto první číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán

Spolupracovaly Marie Dolejší a Jana Vlková

Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, 170 00, Praha 7, Šimáčkova 16, případně e-mailem (gaudiumpraha@volny.cz, sbor@radostpraha.cz, silhan@cvs.cz)

Toto číslo vyšlo dne 15. března 2006